

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 12.

V Ljubljani 1. grudna 1891.

Leto XI.

Resnične sanje.

Balada.

Priplul je mrak, z njim vetrec krilāt,
Na travniku v sēci cvrči skržāt.

V hladnici vonjivi pod gradom sedi
Ob mladem plemiči grajska hči.

Ljubezen razgreva njegovo srcē,
Zamaknjen je v divno lepōto njē.

Velī mu devica, ozrši se nānj:
»Razkrij mi dogodke nocojšnjih sāj!

»Kar v spanji pričara nam sēn pred okō,
Ni vedno nična prevara samō!«

Iz mislij globokih tedāj vzbujēn
Mladič pravi jame svoj sēn:

»Drobili so slavci iz čarobnih grl,
Ponōči v hladnici sem nāte zrl . . .

»A zdajci obsveti meseca sij
Možā med zelenjem, žarečih oči.

»V neznanca pōgled obrneva plah,
In naju pretrese grōza in strah.

»Z besedo prelestno tvoj sluh motēč
Za rōko te zgrabi — jaz tākrat za mēč.

»Prebōdem mu prsi drhteče z njim,
Ti zgrūdiš ob njem se — a jaz vzbudim.«

Priplul je mrak, z njim vetrec krilāt,
Na travniku v sēci cvrči skržāt.

Pod gradom sredi cvetličnih vrst
Vrtuik vitolās zaliva prst.

Obraz mu precvita ko rože lēh,
In čar mu plamika v temnih očēh.

Zaliva usēhlo zēmljo gredic,
Ko grajske hčere začuje klic:

»Popusti delo — pred māno postoj,
Povej, kaj ti si snival nocoj!«

Vrtuik povesi na tla pōglēd,
Povesi ga hči z vrtuikom vrēd.

Obema v prsih srcē vztrepetā,
Osupel pogleda plemič obā.

In jame vrtuik: »Ugasnil je dau,
Iz grma oglašil se spēv drobān.

»Temā zagrnila je svet očēm,
Ob grajski sem hčeri slonel nēm.

»Vsem sanjam nadaljnim vem ta izraz:
Ljubila me ōna — njo ljubil sem jaz . . .«

Mladiču duša kipeča drhtī,
Vztrepeče mladenka, v obraz se zardī.

Življenje izgine plemiču z lic,
Ob boku potegne mēč iz nožnic.

Prebode vrtuika od srda blēd;
Hči grajska omahne na cvetje grēd.

Ozrē se morilec na kruti čin,
In sanje mu pridejo nōčne v spomin.

»Zdaj vidiš, ljubimka, pred sabo dokaz,
Da sanje resnične sem sanjal jaz!«

Bistrān.

